

La sopa de pedra

Conte occità.

Replegat en *Cuentos populares del Mediterráneo*.

Versió d'Empar de Lanuza

Diuen que era un soldat
que venia de la guerra,
flac, cansat i amb molta fam
i que, en travessar la serra
va repicar a una porta
per menjar alguna cosa,
però hi vivia una dona
que no era molt generosa.

- Toc, toc!

- Qui és?

- Jo soc un soldat honest
que torne i vinc de la guerra
i que avui no he menjat res!

I la dona li va dir
que ella era molt pobreta,
que seguís el camí
per la senda recta i dreta.

- Només demane una olla
i, d'aigua, un poc,
per poder fer-me una sopa
de pedra al foc.

Ella remuga:

- Sopa de pedra! Vés a saber!
Pedres n'hi ha per tot el carrer!

Mes la porta li obrigué.

- Sí, de pedra -va dir ell.

Però si ací no pot ser,
a altra casa tocaré!

Diu la dona:

- Pot passar!

L'home replega de terra
unes pedres del carrer
i ella posa aigua en l'olla
i li assenyala el foguer.
Ell col·loca l'olla al foc
i, amb les pedres dins de l'aigua,
diu:

Atxifugimicoais

Micofugimaitoais!

La dona no comprén res

però el mira amb interès.
Després aquell soldat
la remena lentament,
la tasta un poc i afegeix:
- No, no està mal la cosa
però amb un poquet de **sal**,
estaria més gustosa.

Però...
com vostè no té res,
no podem fer ja res més!
I la dona anà a la cuina
estovant-se el davantal:
- Sí, en la misèria estic,
però un poc de sal...
Ell li posa sal, la memena
i diu:

Atxifugimicoais
Micofugimaitoais!

La tasta i diu:
- No, no està tan mal la cosa
però amb un poquet de **ceba**,
estaria més gustosa.
I la dona anà a la cuina
estovant-se el davantal
i en tornar digué:
- Pose-li, pose-li ceba
i veurem ara que tal!
Ell li posa ceba, la remena
i diu

Atxifugimicoais
Micofugimaitoais!

La tasta i diu:
- No, no està mal la cosa
però amb **all porro i carlota**
estaria més gustosa.

I la dona anà a la cuina
estovant-se el davantal
i en tornar digué:
- Pose-li porro i carlota
i veurem ara que tal!
Ell posa porro i carlota
i diu

Atxifugimicoais
Micofugimaitoais!

La cuina d'aquella dona
fa una oloreta ben bona.

El jove, la sopa prova
i pensa una cosa nova:
- No, no està mal la cosa
però...

amb **rave i fulles de col**
estaria més gustosa.

I la dona anà a la cuina
estovant-se el davantal
i en tornar digué:

- Pose-li raves i col
i veurem ara que tal!

Li posa raves i col i diu
Atxifugimicoais
Micofugimaitoais!

La tasta i diu:

- No, no està tan mal la cosa
però amb una **cansalada**
estaria més gustosa!

I la dona anà a la cuina
estovant-se el davantal
i en tornar digué:

- Pose li la cansalada
i veurem ara que tal!

Li posa la cansalada
i diu

Atxifugimicoais
Micofugimaitoais!

La tasta el soldat i diu:

- La sopa ja està en son punt!
Si vol sopar vostè amb mi...
podem menjar-la en conjunt.
- Molt bé! - respongué la dona -,
ara portaré bon vi!

La sopa es va acabar
i fins i tot van brindar.
- Xin, xin! - van sonar els gots.
- Si que està bona, xicot!

Si vols quedar-te ací uns dies
tens un llit tou a l'estable,
però ha de fer cada dia
aquesta sopa admirable.

La velleta de la casa

posà aquesta condició
i sembla que encara es fa
conservant la tradició!